

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecători: Cobzac Elena și Țurcan Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către inculpatul Cojocaru Valeriu, prin care solicită casarea sentinței judecătorești Bălți sediul Fălești din 20 februarie 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe

*Cojocaru Valeriu xxxxx născut la xxxxx,
originar din satul xxxxx și domiciliat în
orașul xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

1. 15.02.2017 – 20.02.2018 (prima instanță);
2. 21.05.2018 – 20.06.2018 (instanța de apel);
3. 03.09.2018 – 14.11.2018 (instanța de recurs);

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătorești Bălți sediul Fălești din 20 februarie 2018, Cojocaru Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal la doi ani închisoare, cu amendă în mărime de 2000 u. c., ce constituie 40 mii lei, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, pe perioada de probațiune de 3 ani cu obligarea de a nu-și schimba domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

Corpus delict: suport de informație DVD-R de model „FRESTYLE” cu capacitatea de 4,7 GB, urmează a fi păstrată la prezenta cauză penală.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Cojocaru Valeriu la data de 30.08.2016 aproximativ la orele 20:00, conducând automobilul de model „Volkswagen Polo” xxxx, în stare de ebrietate alcoolică cu grad minim, fapt confirmat prin procesul verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei nr. 368 din 30.08.2016, fiind stopat forțat prin blocare pe traseul R-16, km.26-27, în regiunea stației PECO „Lukoil” din or. Fălești de către ofițerii de patrulare ai Plutonului „Sângerei, Glodeni, Fălești” al Companiei de Patrulare nr. 2 Regimentului de Patrulare „Nord” al INP al IGP MAI, locotenent major de poliție Cazacu Alexandru, care în procesul verificării actelor avertizându-l verbal de repetate ori de răspunderea pe care o poartă pentru promisiunea, oferirea sau darea unei persoanei publice mijloacelor bănești ce nu i se

cuvin, aflându-se în automobilul de model „Dacia Logan”, xxxxx, personal, a promis, oferit și a dat ofițerilor de patrulare Cazacu Alexandru, care conform art. 123 Cod penal sunt persoane publice, și-n conformitate cu prevederile art. art. 385 și 403 Cod Contravențional dețin calitatea de agenți constatatori, împuterniciți prin lege de a întocmi procese verbale cu privire la contravenție, mijloace bănești în sumă totală de 2000 lei, pentru neîndeplinirea acțiunilor ce intră în exercitarea funcțiilor referitor la documentarea cazului de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, acțiuni ce i-au fost încadrate la art. 325 alin. (1) Cod penal cu calificativele „*promisiunea, oferirea, darea personal unei persoane publice de bunuri sub formă de valori valutare, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale*”.

3. Sentința menționată a fost atacată cu **apel** de către avocatul Rusnac Aliona în numele inculpatului Cojocaru Valeriu prin care a solicitat achitarea lui de sub învinuirea adusă în rechizitoriu, din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, ce nu și-au găsit confirmare prin probatoriul administrat la caz, asupra cărui planează principiul „prezumției nevinovăției” prevăzut la art. 8 Cod procedură penală, astfel încât toate dubiile ce nu pot fi înlăturate urmând a fie interpretate în favoarea acestuia, instanța nereușind să-și motiveze soluția prin prisma art. 389 alin. (1) Cod procedură penală, or declarațiile ofițerilor de patrulare nu pot constitui unicele probe pe caz, atâta timp cât nu a fost dezbătut argumentul restituirii lor la 30.08.2016 a datoriei formate în primăvara lui 2016, suplimentar invocându-se, că inculpatul se caracterizează pozitiv, aflarea la întreținerea inculpatului ce are grad de dezabilitate, a copilului și mamei la fel cu grad de dezabilitate.

4. Prin **decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 iunie 2018**, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat de către avocatul Rusnac Aliona în numele inculpatului Cojocaru Valeriu și menținută sentința instanței de fond fără modificări.

4.1 În motivarea soluției adoptate instanța de apel a indicat, că instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către Cojocaru Valeriu a infracțiunii prevăzute de art.325 alin. (1) Cod penal cu calificativele „*promisiunea, oferirea, darea personal unei persoane publice de bunuri sub formă de valori valutare, ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale*”.

Aceste circumstanțe au fost stabilite prin: declarațiile martorului Pușcaș Stanislav (f.d.163-165 vol. I); declarațiile martorului Cazacu Alexandru (f.d.159-162 vol. I); procesul verbal de examinare a obiectului din 29 noiembrie 2016 (f. d. 24-27 vol. I); denunțul agentului de patrulare Cazacu Alexandru din 30.08.2016 confirmându-se, că la stoparea automobilului de model „Volkswagen Polo” conducătorul ei Cojocaru Valeriu i-a propus mită în mărime de 2000 lei, pentru a nu-i documenta conducerea lui în stare de ebrietate alcoolică (f. d. 17-18 vol. I); - împrejurări confirmate de el și Pușcaș Stanislav în cadrul audierilor (f. d. 20- 21vol. I); înregistrarea de pe suportul informațional de tip DVD-R de model „FRESTYLE” cu capacitatea de 4,7Gb, ce dezvăluie discuțiile audio-video dintre ofițerii de patrulare Cazacu Alexandru, Pușcaș Ștefan și inculpatul Cojocaru Valeriu în ziua de 30.08.2016 (f.d.24; 27-28; 72 vol. I); copiile din dosarul contravențional ce confirmă

tragerea lui Cojocaru Valeriu la răspunderea contravențională pe art.233 alin.(1) Cod contravențional, pentru conducerea vehiculului în stare de ebrietate produsă de alcool ce depășește gradul maxim admisibil stabilit de lege (f.d.30-43 vol. I).

În raport cu constatările expuse, instanța de apel a reținut netemeinicia argumentelor avocatului apelant privind pretinsa lipsă a probatoriului ce ar dovedi vinovăția inculpatului, ele fiind în contradicție cu aspectele faptice a cauzei ce nu lasă nici o îndoială referitor la veridicitatea declarațiilor depuse de martorii audiați pe caz, ținându-se cont de consecutivitatea lor și coroborarea cu restul probelor dobândite, prin intermediul acțiunilor procesuale petrecute, ce nu au stârnit nici o obiecție din partea apărării la etapa urmăririi penale și la finele ei.

Având în vedere că în speță este disputată existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a reținut că, *latura obiectivă* constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de promisiune, oferire sau dare, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta.

Astfel, acțiunii prejudiciabile fiindu-i cunoscute trei modalități și anume:

- promisiunea reprezentând angajamentul pe care corupătorul și-l asumă față de o persoană publică de a-i transmite în viitor - într-un termen determinat sau nedeterminat remunerația ilicită, dacă această persoană publică va acționa în sensul dorit de corupător, promisiunea putând fi realizată verbal, în scris sau în orice altă mod perceptibil pentru a ajunge la cunoștința destinatarului;

- oferirea se exprimă în prezentarea, etalarea, înfățișarea de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice, fiind suficient ca oferirea să fie inteligibilă pentru persoana interesată, care, cunoscând nuanțele relevante, să fie în situația de a-i înțelege semnificația, ca și promisiunea constituind un act bilateral al corupătorului, respectiv, nu importă dacă destinatarul oferirii o acceptă sau o respinge, fiind suficient realizarea oferirii de către corupător;

- darea constituind înmânarea, remiterea, predarea efectivă a remunerației ilicite de către corupător către persoana publică.

La rândul său, *latura subiectivă* fiind caracterizată prin intenție directă, fiind o infracțiune formală, considerându-se consumată din momentul promisiunii, oferirii sau dării în întregime a recompensei ilicite.

Respectiv, interpretarea dată a permis instanței de apel de a reține temeinicia concluziei judiciare privind existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive a componentei de infracțiune, prevăzută de art. 325 alin. (1) Cod penal și anume că, prin acțiunile sale Valeriu Cojocaru a promis, oferit și dat personal agenților de patrulare, ce potrivit art.123 Cod penal sunt persoane publice, mijloace bănești ce nu li se cuvin, în vederea nedocumentării cazului de conducerea la 30.08.2016 a mijlocului de transport în stare de ebrietate produsă de alcool cu grad minim, fapt de altfel recunoscut de el pe parcursul instrumentării cauzei.

În ce privește pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a apreciat ca fiind corect reținută de către instanța de fond situația de fapt, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, la stabilirea categoriei și termenului cărei, a dat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, personalității inculpatului, caracteristica negativă în latura ce ține de consumul băuturilor alcoolice (f.d.140 vol. I), prezența la

întreținere a fiului minor, care ca și inculpatul deține gradul II (accentuat) de dezabilitate (f.d.141; 143-148 vol. I), motiv pentru care i-a aplicat dispozițiile art. 90 Cod penal, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru o perioadă de probațiune în care urmează să-și demonstreze corectarea și amenda obligatorie în mărimea minimă, stabilită de legiuitor, indicând în acest sens temeiurile care fundamentează proporționalitatea între scopul reeducării infractorului, prin caracterul retributiv al pedepsei aplicate și așteptările societății față de actul de justiție realizat sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate

5. Împotriva deciziei instanței de apel, a declarat *recurs* ordinar, la data de 15 august 2018, inculpatul Cojocaru Valeriu, fără a face careva referire la vreun temei din cele 12 indicate la art.427 alin.(1) Cod procedură penală, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocaru Valeriu să fie achitat sau după caz de încetare.

5.1 În motivarea recursului inculpatul a invocat că, instanțele de judecată la administrarea probelor au dat o apreciere greșită declarațiilor martorilor Cazacu Alexandru și Pușcaș Stanislav, care au estorcat mijloace financiare de la Cojocari Valeriu, în intervalul de timp începând cu 30 aprilie 2016 până la 30.08.2016, deoarece suma de bani invocată pe caz, sub formă de bun promis, oferit și dat, colaboratorilor MAI, reprezintă parte componentă din cuantumul estorcat de martorii sus menționați, fapt care denotă necesitatea de privit extrem de critic asupra obiectivității declarațiilor acestora.

Întru dovedirea acestor circumstanțe, indică inculpatul că, instanța a ignorat să ia în considerație faptul că, la data de 30 noiembrie 2016, s-a depus proces verbal de autodenunțare, pentru acțiunile ilegale ale martorilor invocați în speță, iar la 10 decembrie 2016, Procuratura Fălești, prin ordonanță, a început urmărirea penală, temeiul art.324 al.1 Cod penal, pentru faptele infracționale ale martorilor Cazacu Alexandru și Pușcaș Stanislav.

La fel, consideră recurentul că, probele filmările video la fel nu dovedesc vinovăția inculpatului, deoarece aceste elemente denotă doar intersecția polițiștilor infractori cu victima reală a faptei pe cauza de estorcare a surselor financiare, camuflate sub forma unei datorii aparente la fel din acțiuni ilegale de estorcare. La materialele cauzei, nu există probe directe ce confirmă promiterea, oferirea sau darea de mită în ziua de 30.08.2016.

Astfel, declarațiilor martorilor cointeresați de a mărturisi contrar adevărului, deoarece altfel ei însăși reprezintă subiecți al infracțiunii prevăzute de art.324 din Codul penal, probele video, constituie probe indirecte, care nu au fost confirmate prin alte probe pertinente, fapt ce constituie o neconcordanță cu art.101 al.5 din Codul de procedură penală, și în acest sens inculpatul nu poate fi recunoscut vinovat.

Paradoxal faptul că, atât procuratura, cât și instanțele de judecată, au ignorat și acțiunile ilegale ale martorilor comise față de Cojocaru Valeriu, în ziua de 30.08.2016, privind depășirea atribuțiilor de serviciu, exprimată prin aplicarea forței fizice, inclusiv aplicarea cătușelor, în mod nejustificat, pentru doar faptul că, ultimul în calitate de șofer, avea miros de alcool.

6. La recursul ordinar declarat de către inculpatul Cojocaru Valeriu, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹ Cod procedură penală, procurorul a depus referință, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul își motivează aceasta contestație prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a întregului sistem de probe nu se conțin în temeiurile prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Așadar, criticile formulate de autorul recursului în partea enunțată, nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală, or, reaprecierea probelor, soluție propusă de autor, nu se încadrează în acest caz în prevederile art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală.

În atare circumstanță, constată acuzarea că, aceasta contestație referitor la aprecierea probelor nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în această cauză penală cerințe obligatorii, și care fiind stipulate în dispoziția art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursurilor în sensul art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, acuzarea de stat consideră că, instanța de apel în strictă conformitate cu prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală, a dat apreciere întregului sistem de probe, corespunzător just a ajuns la concluzia menținerii sentinței instanței de fond de condamnare a lui Cojocaru Valeriu în baza art. 325 alin.(1) Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Lecturând textului recursului Colegiul penal, reține că, inculpatul nu face careva referire la vreun temei din cele 12 indicate la art. 427 alin.(1) Cod procedură penală, dar solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocaru Valeriu să fie achitat sau după caz de încetare.

De fapt, din textul recursului Colegiul penal atestă, că autorul critică decizia sub aspectul aprecierii probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca

necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, temei, care nu se încadrează în prevederile legale ale art. 427 Cod procedură penală.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinaintea stabilită pentru instanța de judecată.

Înfăptuirea justiției penale, implică efectiv obligațiunea instanței de judecată să-și întemeieze hotărârile pronunțate numai pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecării). Numai așa se formează convingerea izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul - infracțiunea dedusă spre soluționarea instanței - este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Cojocar Valeriu privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.1) Cod penal să fie întemeiată și legală.

La concluzia enunțată instanța de apel a ajuns, în rezultatul cercetării probelor, descrise în pct.4.1 al prezentei decizii, care au fost apreciate conform art.101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

Colegiul penal atestă, că argumentele invocate de către recurent, sunt similare celor invocate în instanța de apel și care sunt axate pe critica modalității de apreciere a probelor înfăptuită de către instanțele ierarhic inferioare, iar în acest sens Colegiul reține, că instanța de apel a verificat și a apreciat probele în ședința de judecată, în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel corect ajungând la concluzia cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal menționează, că judecând recursul declarat de inculpatul Cojocar Valeriu, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel instanța de apel corect ajungând la concluzia enunțată la pct.4 din decizie, motivare pe care instanța de recurs o însușește nefiind necesară reiterarea acesteia.

Colegiul consideră necesar de a menționa, că potrivit prevederilor art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și

în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum o propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

În astfel de circumstanțe, se respinge argumentul recurentului precum că, *instanțele de judecată la administrarea probelor au dat o apreciere greșită declarațiilor martorilor Cazacu Alexandru și Pușcaș Stanislav*, or, fiind preîntâmpinați de răspundere penală pentru prezentarea, cu bună-știință, a declarației mincinoase false conform art. 312-313 Cod penal, declarațiile sunt verifice, fiind în coroborare cu probele administrate și cercetate, descrise în pct. 4.1 al prezentei decizii, iar careva temei de a nu le crede, Colegiul penal nu are.

Totodată, nu poate fi reținut și argumentul recurentului precum că, *”suma de bani invocată pe caz, sub formă de bun promis, oferit și dat, colaboratorilor MAI, reprezintă parte componentă din cuantumul estorcat de martorii sus menționați”*. Or, acestea sunt pur declarative, neavând careva suport probator, fiind considerate ca tendința ultimului să prezinte o stare de fapt nereală și neplauzibilă, pentru a fi absolvit de răspundere penală, fiind combătute prin cumulul de probe administrate și anume: declarațiile martorilor Pușcaș Stanislav și Cazacu Alexandru, înregistrarea de pe suportul informațional de tip DVD-R de model „FRESTYLE”, ce dezvăluie discuțiile audio-video dintre ofițerii de patrulare și inculpatul Cojocaru Valeriu în ziua de 30.08.2016, din care se constată că, în vederea nedocumentării cazului și neconstatării faptului conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate, inculpatul le-a propus de nenumărate ori mijloace bănești ce nu li se cuvin în sumă de 2000 lei, scoțând din buzunar bancnote a câte 200 lei pe care încerca să le introducă martorilor în buzunare fără învoirea lor, chiar dacă i-au explicat urmările legale ale acestui comportament, și anume riscul de a fi atras la răspundere penală, fiind ignorate de inculpat, repetat oferindu-le mită.

La fel, nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că, *instanța a ignorat să ia în considerație faptul că, la data de 30 noiembrie 2016, s-a întocmit proces verbal de autodenunțare, pentru acțiunile ilegale ale martorilor invocați în speță, iar la 10 decembrie 2016, Procuratura Fălești, prin ordonanță, a început urmărirea penală, temeiul art.324 al.1 Cod penal, pentru faptele infracționale de corupere pasivă ale martorilor Cazacu Alexandru și Pușcaș Stanislav*, or, procesul verbal de autodenunțare, pentru acțiunile ilegale ale martorilor invocați, a fost întocmit la data de 30 noiembrie 2016, adică peste 2 luni de când au avut loc evenimentele din 30 august 2016, când deja era în derulare procesul penal în privința lui Cojocaru Valeriu privind coruperea activă, fapte ce confirmă, că inculpatul a acționat astfel, după pornirea în privința sa a urmăririi penale, cu scop de apărare.

Nefondat este și argumentul inculpatului precum că, *”filmările video nu dovedesc vinovăția lui, deoarece aceste elemente denotă doar intersecția polițiștilor infractori cu victima reală a faptei pe cauza de estorcare a surselor financiare, camuflate sub forma unei datorii aparente la fel din acțiuni ilegale de estorcare. La*

materialele cauzei, nu există probe directe ce confirmă promiterea, oferirea sau darea de mită în ziua de 30.08.2016”. Or, inculpatul își argumentează poziția prin fragmentarea imaginilor din înregistrările video și anume doar prin fișierul nr. 1 în care se conțin imagini a faptului urmăririi polițiștilor a automobilului inculpatului, fără a ține cont de și conținutul integral al acestuia și anume a fișierului nr.2, care conține discuțiile dintre polițiști și inculpat unde ultimul îi roagă să nu documenteze cazul dat, promițându-le, apoi oferindu-le mijloace bănești sub formă de un set de bancnote a câte 200 lei, punându-le între banchetele pe care erau așezați. Acestea sunt în coroborare cu declarațiile martorilor și în cumul cu alte probe administrate în cauza penală și verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, întemeiat au fost puse la baza condamnării inculpatului, decizia contestată, fiind argumentată în acest aspect.

Colegiul penal atestă că, prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, a fost dovedită prin materialele cauzei acumulate la urmărirea penală și examinate în cadrul ședințelor judecătorești. Astfel, se constată că în cauză au fost stabilite toate elementele componente de infracțiune imputate inculpatului, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din decizia instanței de apel, care s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile ar.101 Cod de procedură penală, pedeapsa stabilită fiind una legală și echitabilă.

Prin urmare, Colegiul penal concluzionează, că motivele invocate în recursul declarat nu sunt întemeiate, iar careva erori, care ar constitui temei de intervenire în decizia instanței de apel, în sensul casării acesteia, nu au fost stabilite.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate, fapt ce impune declararea inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul inculpatului Cojocaru Valeriu, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către inculpatul Cojocaru Valeriu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 iunie 2018, în cauza penală privindu-l pe *Cojocaru Valeriu xxxxx* ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la **13 decembrie 2018.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie